

Arrest

nr. 254 431 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 juli 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie. Op 6 januari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.07.2020 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde R. P. E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1413823) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.10.2016 met visumstickers en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 16.07.2017 - 12.09.2017 en sedert 01.07.2018 in Schengen verbleef / verblijft.*

- attest 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 04.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 23.08.2001 - datum van het attest was ingeschreven op het adres '(...) 26 - Paramaribo'; attest 'verklaring omtrent inschrijving' dd. 20.06.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 26.02.2019 ingeschreven was op het adres '(...) - Paramaribo' (uit het voorgelegde attest blijkt niet wanneer de referentiepersoon op dit adres werd ingeschreven): echter, voor zover deze vestiging op hetzelfde adres dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niet afdoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.*

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode januari 2016 - juni 2018*

- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene*

- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 27.02.2020 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat hij in de jaren 2017-2018-2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname:*

** er dient met betrekking tot de attesten met betrekking tot de jaren 2017 en deels 2018 opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene wel degelijk economisch actief was voor zijn vertrek uit Suriname. Er blijkt dat ook niet dat hij op de voorgelegde sommen aangewezen was om te voorzien in zijn elementaire basislevensonderhoud, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.*

** er dient met betrekking tot de attesten met betrekking tot de jaren 2018 (deels) en 2019 opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze dateren van na het vertrek van betrokkene uit Suriname; deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 27.01.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 28.06.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in juni 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen.

Er werd dan ook niet afdoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig

De verwerende partij dient met alle belangrijke elementen van het dossier rekening te houden en dit moet uit de motivering van de bestreden beslissing blijken.

Indien de verwerende partij nalaat om met belangrijke elementen rekening te houden dan kan dit leiden tot een gebrekkige motivering. Een gebrekkige motivering kan niet als afdoende motivering beschouwd worden.

Een gebrekkige motivering dient vernietigd te worden omdat ze geen juist beeld geeft van de situatie die aan de basis van de bestreden beslissing ligt.

Aangaande de vestiging op hetzelfde adres in Suriname

De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat de gezamenlijke vestiging van verzoeker en de referentiepersoon in Suriname niet als bewijs kan gelden in het kader van de huidige procedure. Dit alles werd als volgt gemotiveerd:

Attest 'bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister' dd. 04.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 23.08.2001 - datum van het attest was ingeschreven op het adres (...) 26 - Paramaribo; attest 'verklaring omtrent inschrijving' dd. 20.06.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot aan zijn ambtshalve afschrijving op 26.02.2019 ingeschreven was op het adres (...) 26 -Paramaribo ' (uit het voorgelegde attest blijkt niet wanneer de referentiepersoon op dit adres werd ingeschreven): echter, voor zover deze vestiging op hetzelfde adres dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze niet afdoende recent is om aanvaard te worden als begin van bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, vormden verzoeker en de referentiepersoon weldegelijk een gezin in Suriname. Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker en de referentiepersoon ingeschreven waren te Paramaribo op (...) 26.

Er is geen twijfel over het feit dat de neergelegde documenten door de bevoegde Surinaamse autoriteiten afgeleverd werden. De authenticiteit daarvan kan dan ook niet betwist worden.

De bevoegde autoriteiten hebben duidelijk verklaard dat zowel verzoeker als de referentiepersoon gedurende een zeer lange periode samen als een gezin onder eenzelfde dak hebben gewoond.

Het loutere feit dat het voormelde attest niet zegt sinds wanneer de referentiepersoon op het kwestieuze adres kan niet voldoende zijn om de aanvraag van verzoeker af te wijzen. In de werkelijkheid verbleef de referentiepersoon op dat adres sedert zijn geboorte.

Er dient gepreciseerd te worden dat de verwerende partij over voldoende middelen beschikte om verzoeker te contacteren en vragen sinds wanneer hij op dat adres woonde. De verwerende partij zou in dat geval de juiste informatie kunnen krijgen hetgeen haar ook zou toelaten een correcte beslissing te nemen.

Wat de doelstelling van richtlijn 2004/38/EG betreft, kunnen we stellen dat deze gerespecteerd werd vermits de referentie persoon samen met zijn broer naar België verhuisden. Samen verhuizen was het project van twee broers. Maar om hun project te verwezenlijken diende de referentiepersoon eerst alleen naar Europa verhuizen en mogelijkheden te creëren om zijn broer op te vangen. De referentiepersoon moest eerst een over voldoende bestaansmiddelen beschikken alsmede voldoende huisvesting. Van zodra hij dit alles kreeg, startte hij ook de procedure om zijn broer

Men kan de referentiepersoon niet verwijten dat hij zijn broer niet onmiddellijk naar Europa heeft meegenomen. Hij wou gewoon vermijden dat zijn broer en hem in de mensonwaardige omstandigheden leven.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en dient daardoor vernietigd te worden

Aangaande de financiële afhankelijkheid van verzoeker

De verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker erin niet zou slagen om de financiële afhankelijkheid aan te tonen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat verzoeker in de periode 2017 en deel 2018 economisch actief zou zijn. Ze verwijst tevens naar het feit dat verzoeker sinds het najaar 2018 niet langer in Suriname verbleef waardoor de attest van inkomsten van die periode niet relevant zouden zijn. Dit alles werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

Verklaringen inspectie der Direkte Belastingen dd. 27.02.2020 vanwege de Surinaamse belastingdienst waarin ze stellen dat uit de door betrokkene voorgelegde gegevens blijkt dat hij in de jaren 2017-2018-2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon-de belastingvrije som) heeft genoten in Suriname:

- Er dient met betrekking tot de attesten met betrekking tot de jaren 2017 en deels 2018 opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene wel degelijk economisch actief was voor zijn vertrek uit Suriname. Er blijkt dat ook niet dat hij op de voorgelegde sommen aangewezen was om te voorzien in zijn elementaire basislevensonderhoud, dan zoel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

- Er dient met betrekking tot de attesten met betrekking tot de jaren 2018 (deels) en 2019 opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze dateren van na het vertrek van betrokkene uit Suriname; deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, was verzoeker financieel afhankelijk van de referentiepersoon in Suriname. De door verzoeker neergelegde bewijzen van geen inkomsten werden door de bevoegde Surinaamse autoriteiten afgeleverd. Er is geen twijfel over de authenticiteit van de kwestieuze documenten. Uit die documenten blijkt duidelijk dat verzoeker onvermogen was. De financiële steun die hij van de referentiepersoon op regelmatige basis kreeg diende voor zijn levensonderhoud.

In het kader van zijn visumaanvraag verklaarde verzoeker weliswaar dat hij economisch actief was in het land herkomst. Er dient echter gepreciseerd te worden dat verzoeker gedurende een zeer beperkte periode gewerkt heeft en zeer beperkte inkomen heeft gekregen. Het inkomen van verzoeker was minder dan het minimum vereiste voor de belastingaangifte.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat verzoeker financiële steun van de referentiepersoon heeft gekregen. De regelmaat van die steun is een element waaruit de financiële afhankelijkheid van verzoeker afgeleid kan worden.”

2.1.2. In de synthesememorie wordt toegevoegd:

“3. Met betrekking tot de Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoeker voldoende elementen waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar de volgende elementen

Met betrekking tot de samenwoning in Suriname

De verwerende partij stelt dat de samenwoning van verzoeker en de referentiepersoon in Suriname niet als voldoende element beschouwd kan worden om zijn aanvraag voor verblijf gegrond te verklaren.

De referentiepersoon heeft zonder twijfel samen met verzoeker op hetzelfde adres gewoond. Deze samenwoning blijkt duidelijk uit de door verzoeker neergelegde attesten. De kwestieuze attesten werden door de bevoegde Surinaamse autoriteiten afgeleverd. Er dient tevens gepreciseerd te worden dat de verwerende partij helemaal geen voorbehoud geformuleerd heeft over de authenticiteit van de kwestieuze documenten.

Het loutere feit dat de voormelde attesten de aanvang van het verblijf van de referentiepersoon niet vermeldt kan niet voldoende zijn om de aanvraag af te wijzen. De reden waarom de aanvang niet vermeld staat is dat de referentiepersoon sedert zijn geboorte op dat adres verbleef.

Gelet op het voorgaande dient men vast te stellen dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres conform artikel 47/1, 2° hebben gewoond.

Uit al het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en dient vernietigd te worden.

Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid

De verwerende partij stelde vast dat verzoeker niet financieel afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Uit de door verzoeker neergelegde attesten blijkt dat verzoeker onvermogen was.

Verzoeker heeft weliswaar gewerkt en inkomsten gehad. Verzoeker wenst echter te benadrukken dat zij slechts gedurende een korte periode gewerkt heeft. Zijn inkomen was ook zeer beperkt zodat hij ondanks zijn werk nog steeds financieel afhankelijk is gebleven.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 schendt."

2.1.3. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze begrijpt. Aldus is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker de draagkracht van deze motieven betwist, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat het bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister in Paramaribo onvoldoende recent is om vast te stellen dat de verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag, deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse broer.

Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat de bewijzen van geldstortingen niet aantonen dat verzoeker ten laste was van zijn broer, aangezien blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn visumaanvraag verklaarde economisch actief te zijn als handelaar in deze hoedanigheid en over de nodige bestaansmiddelen beschikte. Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker niet aantoonde dat hij aangewezen was op de financiële steun van zijn broer om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien.

Verzoeker voert aan dat uit het attest uit het bevolkingsregister blijkt dat verzoeker en zijn broer wel degelijk op hetzelfde adres ingeschreven waren te Paramaribo. Verzoeker en zijn broer verbleven er sinds hun geboorte. Verzoeker wijst erop dat hij samen met zijn broer naar België is gereisd. Hiertoe diende de referentiepersoon evenwel eerst alleen naar Europa te verhuizen om mogelijkheden te creëren om zijn broer op te vangen. Het loutere feit dat de referentiepersoon verzoeker niet onmiddellijk naar Europa heeft meegenomen, houdt volgens verzoeker aldus niet in dat hij niet tot hetzelfde gezin zou behoren.

2.1.4. Om tot een beoordeling te komen, is het nuttig om het juridische kader kort uiteen te zetten.

Artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie, zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelt in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11):

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de

bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet om te oordelen dat het gegeven dat de verzoeker en de referentiepersoon direct voor de aanvraag deel dienen uit te maken van hetzelfde gezin. Het gegeven dat de verzoeker en zijn broer voorheen op hetzelfde adres woonachtig waren, betekent niet dat de verzoekende partij 'deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon' overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Het is de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, in het licht van de finaliteit van deze bepaling, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker een attest van 4 juni 2018 voorlegde evenals een attest van 20 juni 2018, waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon ingeschreven waren op hetzelfde adres te Paramaribo. De bestreden beslissing acht deze attesten echter onvoldoende recent om aan te tonen dat verzoeker en zijn broer in de periode direct voor de aanvraag (op 7 juli 2020) allebei nog deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Verzoekers verklaring in het middel dat zijn broer eerst alleen naar Europa verhuisde om mogelijkheden te creëren om zijn broer op te vangen, maakt deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Verzoekers uiteenzetting bevestigt dat zijn broer reeds een tijd in Europa verbleef vooraleer verzoeker zich bij hem bevestigde.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij bijkomend onderzoek diende te verrichten naar de samenwoning direct voor de aanvraag, merkt de Raad op dat in het kader van een verblijfsaanvraag het in beginsel de aanvrager is die aan het bestuur de nuttige inlichtingen moet verschaffen teneinde een correcte beslissing te nemen. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij in strijd met de voorgelegde stukken heeft geoordeeld.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker ten laste was in Suriname, voert verzoeker aan dat hij gedurende een zeer beperkte periode heeft gewerkt en slechts een zeer beperkt inkomen had.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag heeft verklaard dat hij voor zijn vertrek uit Suriname wel degelijk economisch actief was als handelaar; in beginsel wel degelijk kan gelden als indicatie dat verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen in zijn land van herkomst. Waar verzoeker verwijst naar de belastingattesten, blijkt inderdaad dat de Surinaamse belastingdienst verklaarde dat verzoeker in de jaren 2017-2018-2019 geen zuivere inkomsten (belastbaar loon - de belastingvrije som) had. Evenwel blijkt tegelijkertijd ook dat verzoeker Suriname reeds verlaten heeft in juli 2018, zodat dit attest weinig zegt over verzoekers inkomsten in Suriname. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat, nu verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag ten opzichte van de Nederlandse overheden aantoonde economisch actief te zijn en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, niet blijkt dat verzoeker aangewezen was op de financiële steun van zijn broer om in zijn levensbehoeften te voorzien. Verzoeker voert zelf geen nadere stukken aan waaruit kan blijken dat zijn inkomsten zo laag waren dat hij niet in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien. Verzoeker beperkt zich tot loutere verklaringen die niet van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoeker vormt een gezin met zijn Nederlandse broer, de heer R. P. E., geboren op 17.11.1987 (RR. ...).

Verzoeker roept hierbij dan ook het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat het familieleven of gezinsleven beschermt.

Aangezien het recht op de bescherming van het familieleven ingeroepen mag worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Dat de term "gezin" geenszins beperkt is tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in de Chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook ander de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners,

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v; zie ook Raad van State, 13.02.1992

In het arrest van 22/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM:

"overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische Staat (..) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt"; dat het middel ernstig is"

Zo oordeelde de raad van state in zijn arrest van 13/07/1993 het volgende:

Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821,13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 1 april 1996 besliste de raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de State worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art.9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid

van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contract tussen verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2.2. In de synthesesamenvatting wordt toegevoegd:

“4. Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Eenieder treft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoeker en zijn Nederlandse broer wonen samen onder eenzelfde dak. Er is geen twijfel over het hechte karakter van hun band.

De weigering van het verblijf van verzoeker betekent dat hij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met zijn broer.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op

voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). 3.2.4. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94).

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De relatie tussen de verzoekende partij en zijn broer moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoeker en zijn broer, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin). De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke

bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij “*voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon*”, alsook niet blijkt dat zij “*voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon*”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Evenmin verduidelijkt hij met welke elementen in dit kader niet op afdoende wijze rekening werd gehouden door de verwerende partij. In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en zijn broer niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Door te verwijzen naar hun samenwonen in België, maakt de verzoekende partij geenszins een afhankelijkheidsrelatie aannemelijk. Nu het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet wordt aangetoond, wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT